

© 2023 - Wablief

Frederik de Merodestraat 27

2800 Mechelen

www.wablief.be

boeken@wablief.be

Vormgeving: Merel Van Meurs

Druk: Wilco bv.

Illustratie op de cover: Flore Deman

Dit boek is ook beschikbaar als luisterboek.

Dit boek kwam tot stand in samenwerking met het ministerie en het departement Onderwijs van de Vlaamse overheid, in het kader van het Leesoffensief.

Rijke teksten voor OKAN

Wablieft verzamelde voor dit project meer dan 50 nieuwe rijke teksten, in eenvoudig Nederlands, voor jongeren in OKAN-klassen. Dat deden we met steun van de Vlaamse overheid, in het kader van het Leesoffensief. Nog meer rijke teksten vind je op de website rijketeksten.org van de Taalunie.

Dit boek is een deel in een reeks van vijf boeken. Enkele teksten van dit project vind je enkel online. Bij alle verhalen en teksten van dit project hoort lesmateriaal. De teksten en het lesmateriaal kan je gratis downloaden. Alle info vind je op wablieft.be/OKAN

Wablieft dankt het ministerie en het departement Onderwijs van de Vlaamse overheid voor de kans om dit project te mogen realiseren. En natuurlijk ook iedereen die meewerkte: alle auteurs, illustratoren, iedereen die lesmateriaal maakte en de leden van de stuurgroep.

Beren op de bus

Daniel Billiet

Ook vandaag schommelt en rammelt de bus.
Net zoals mijn maag. Ik heb deze ochtend
niet kunnen eten, want ik had de wekker niet
gehoord.

Ik nam dit schooljaar al 40 keer bus 44.

Ja, ik tel voortdurend. Ik tel alles. Dat lijkt wat
vreemd. Maar mijn huisdokter zegt dat het niet
besmettelijk is. Hij zegt ook dat ik het beter niet
luidop doe.

Ik tel alles wat ik zie.

Hoeveel deuren zijn er in een straat? Hoeveel
ramen heeft elk huis? Hoeveel broden staan er bij
de bakker in het rek?

En hoeveel beren zitten er op de bus? Euh, hallo!
Beren op een bus, in de stad?

Jawel! Zonet stapten twee beren de bus op! Ik
denk dat ze een mannetje en een vrouwtje zijn.

Nee, eerder een man en een vrouw. Ze zijn allebei
groot en dik.

De vrouwen op de bank rechtover mij staan op.

Ze geven meteen hun zitje af aan de beren.

De twee beren wringen zich naast elkaar op de
bank. Dat gaat maar net goed.

Mijn maag knort van de honger. Heel luid. Zo luid dat de beren het goed kunnen horen. Ze lachen naar mij. En ze knikken. Ze hebben allebei een boodschappentas bij zich. Ze nemen die op hun schoot. Nu beginnen ze aan een vrolijk en druk gesprek. Met gebrom en kleine kreetjes. En met hikjes en gelach ...

Ik wrijf in mijn ogen. Zie ik dit nu echt goed?? Grote bruine beren? Op de bus?!

En plots herken ik één van de beren. Hij lijkt als twee druppels water op mijn teddybeer. Nu ja, hij is wel veel groter en dikker. Zijn vacht heeft ook veel minder kale plekken. En hij heeft nog zijn twee oren.

Mijn buik gromt nog maar eens. De beren kijken even naar mij en knikken heel vriendelijk met hun grote koppen.

Ik kijk rond mij op de bus. Niemand van de andere mensen kijkt vreemd op. Alsof het maar heel normaal is dat twee bruine beren de bus nemen.

En de beren? Die doen heel gewoon, alsof ze elke dag de bus nemen naar hun werk.

Mijn honger laat zich weer horen; mijn buik gromt nog maar eens.

Ik kan wel onder de bank kruipen van schaamte.
Maar de beren lachen, alsof ze het een goeie grap vinden.

De beren doen hun boodschappentassen open.
Eén beer haalt twee broodjes uit zijn tas. De andere plukt een mes en een pot pindakaas uit zijn tas.

En nu beginnen die twee beren broodjes te smeren. Ze doen het rustig en met veel zorg. Ze knorren er zachtjes bij. Hun geknor lijkt wel een liedje.

Als ze klaar zijn, geven ze die broodjes aan mij. Ik krijg er zelfs nog een papieren servetje bij.

Ik dank de beren vriendelijk. Wat smaken hun broodjes heerlijk!